

інформації у вигляді роз'яснень, консультацій, порад, довідок, повідомлень про порушення прав тощо.

Отже, аналіз статутних завдань громадських організацій вказує на їх змістовний формально-визначений характер, що є однією з невід'ємних умов їх гарантійної діяльності. Однак, вважаємо, що посилення правозахисної діяльності громадських організацій у сфері освіти може поліпшитися у разі надання їм права оскарження нормативно-правових актів органів виконавчої влади, Верховної Ради Автономної Республіки Крим, органів місцевого самоврядування та інших суб'єктів владних

повноважень навіть тоді, коли ці акти не застосовуються до громадських організацій і вони не є суб'єктами правовідносин, у яких буде застосовано ці акти. Тому, взявши до уваги зміст ч. 2 ст. 171 Кодексу адміністративного судочинства України та п. 2 ч. 1 ст. 21 Закону України «Про громадські об'єднання», пропонуємо доповнити 170ст. 171 Кодексу адміністративного судочинства України таким реченням: «Право оскаржити нормативно-правовий акт мають громадські об'єднання, щодо яких його не застосовано, якщо вони захищають права, свободи та законні інтереси осіб, щодо яких буде застосовано цей акт».

Література

1. Мельничук О.Ф. Право людини на освіту : монографія / О. Ф. Мельничук. – Вінниця : ТОВ «Меркьюрі-Поділля», 2013. – 440 с.
2. Статут Всеукраїнської асоціації громадських організацій «Українська Гельсінська спілка з прав людини» [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://helsinki.org.ua/index.php?id=1130864777>.

УДК 332.87

ПРОЕКТ «ОСББ»: ЗА І ПРОТИ ЖИТТЯ БЕЗ ЖЕКІВ

Поджаренко А.В. – к.т.н.

директор ТОВ «GPS Transport Control»;

Ковальов А.Є. – депутат

Вінницька обласна Рада

З 1 липня 2015 року набрав чинності Закон України «Про особливості здійснення права власності у багатоквартирному будинку» (надалі - Закон) [1]. Передбачається, що норми Закону стимулюватимуть населення до створення об'єднань співвласників багатоквартирних будинків (наділ - ОСББ). Але сьогодні фактично можна констатувати, що не кожен українець розуміє, що це за об'єднання і навіщо вони потрібні?

Взагалі-то, держава ще з початку 2000-х років намагалася залучити населення до процесу масового створення ОСББ. Зокрема, наприкінці 2001 року був прийнятий Закон України «Про об'єднання співвласників багатоквартирного будинку»[2]. Про потребу створення ОСББ йдеться і в Законі України «Про Загальнодержавну програму реформування і розвитку житлово-комунального господарства на 2009-2014 роки»[3], причому в останньому, створення

ОСББ розглядається як один з напрямків самого реформування. Програма передбачала до кінця 2014 року створити більше 45,5 тис. об'єднань співвласників. Але населення не виявило достатнього ентузіазму, який передбачався, і на початок 2016 року в країні існує всього трохи більше 16,5 тис. ОСББ [4]. Процес створення ОСББ був аж надто уповільненим, але тепер – з введенням в дію нового Закону, на нашу думку, все має змінитися.

Різниця в житті звичайного жеківського дому та ОСББ – рівно та, що буває між будь-якою справою у виконанні працюючого за мізерну зарплату бюджетника і кровно зацікавленого в результаті власника. Причому, багато ОСББ обслуговуються тими ж комунальним ЖЕКами, але у них все добре – принаймні, краще, ніж в будинках без об'єднань. А вся різниця в тому, що «звичайний» будинок нікуди не дінеться, а керівництво ОСББ, якщо працювати з цим

ЖЕКом не сподобається, за просто підпише договір з іншим постачальником послуг. А в ОСББ є люди, які не просто зобов'язані стежити за тим, щоб послуги надавалися на належному рівні, але і самі в цьому безпосередньо зацікавлені.

Статус ОСББ визначається Законом, відповідно до ст. 1 якого, ОСББ – це юридична особа, створюється власниками для сприяння використанню їхнього власного майна та управління, утримання і використання неподільного та загального майна [1].

Метою створення ОСББ - є ефективне колективне розпорядження всім, що є в будинку, крім приватної власності, а саме: підвалами, під'їздами, горищами, стінами та всіма комунікаціями в ньому. Всі рішення, прийняті ОСББ мають юридичну силу і є обов'язковими для всіх співвласників будинку [1].

Великою перевагою ОСББ є спрощення управління будинком, оскільки, якщо в будинку немає ОСББ, то прийняти рішення простою більшістю голосів не вийде, необхідно буде згода всіх мешканців будинку, що також вкрай важко, а з огляду на те, що завжди є «на все і завжди незгодні» то таке завдання практично нездійсненне. В результаті будинок без ОСББ запускається, в ньому накопичуються багаторічні невіршені мешканцями завдання, а ініціатива малої кількості мешканців практично ні до чого не призводить.

Існує думка, на наш погляд хибна, що ОСББ - це прямий аналог ЖЕКу, з тією лише різницею, що ОСББ - це організація приватна, а ЖЕК - державна. Відмінності ОСББ від ЖЕКу полягають у тому, що у ОСББ повноваження набагато ширше. ЖЕК має право лише обслуговувати будинок, за договором з співвласниками, в той час як ОСББ, крім цієї функції може також приймати рішення про розпорядження приміщеннями, що не перебувають у приватній власності. Прикладом може стати порядок і характер проведеного ремонту комунікацій, горища, підвалу або парадної.

Можливість здавати приміщення, які не перебувають у приватній власності в оренду, а на виручені гроші наймати організації, що займаються обслуговуванням будинку.

На підставі аналізу чинного законодавства, досвіду роботи ЖЕКів та ОСББ, результатів засідань круглих столів та наукових семінарів за участі теоретиків-науковців, фахівців-практиків та представників громадськості можна сформулювати висновок щодо переваг створення ОСББ, а саме:

- самостійна участь у формуванні свого бюджету;
- визначення об'ємів внесків на зміст будинку;
- вибір представників робочих спеціальностей, які робитимуть ремонтні роботи; підрядників (вивезення сміття, дезінфекція і ін.) і умови роботи з ними, вплив на якість послуг, що робляться ними, самостійне визначення черговості робіт по поточному ремонту будинку.

Попри всі перспективи ОСББ, існує низка прикрих негативів, серед яких:

1. Сьогодні важко утримувати на балансі і прибудинкову територію, і службові квартири, і навіть територію під будинком. На жаль, нерідко зустрічаються ситуації, коли члени ОСББ фактично не мають права на територію навколо будинку. Тобто, ніхто не гарантуватиме, що територію, на якій сьогодні розташований дитячий майданчик (побудований коштом мешканців), не заасфальтують під паркінг.

2. Несумлінний голова. При обранні голови ОСББ варто бути впевненими в ній на всі 100%. Адже випадки, коли голова ОСББ використовував кошти не за призначенням або взагалі зникав разом з печаткою і документами, вже траплялися в Україні.

3. «Дорогий старт». На початку діяльності ОСББ витрати на утримання будинку можуть бути досить великими. Крім «індивідуальних» витрат (пов'язаних з власною квартирою), кожний власник повинен покрити витрати, пов'язані зі «спільною власністю».

Література

1. Про особливості здійснення права власності у багатоквартирному будинку : Закон України від 14.05.2015 року // [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon1.rada.gov.ua>.
2. Про об'єднання співвласників багатоквартирного будинку : Закон України від 29.11.2001 року (Редакція від 01.07.2015 року) // [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon1.rada.gov.ua>.

3. Про Загальнодержавну програму реформування і розвитку житлово-комунального господарства на 2009-2014 роки : Закон України від 24.06.2004 року (Редакція від 17.11.2012 року) // [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon1.rada.gov.ua>.

4. Офіційний сайт Міністерства регіонального розвитку, будівництва та житлово-комунального господарства України // [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://www.minregion.gov.ua/about/structure/>

УДК.342.951

СУДОВА РЕФОРМА- РЕАЛІЗАЦІЯ ПРАВА НА СПРАВЕДЛИВИЙ СУД АБО ШЛЯХ ДО ЗРУЙНУВАННЯ СУДОВОЇ СИСТЕМИ?

Свентух В. М. - суддя

Вінницький окружний адміністративний суд

В Україні з часу здобуття незалежності та прийняття Конституції 1996 р. постійно й активно здійснюються ті чи інші реформаторські кроки, метою яких декларуються побудова судової системи, яка б могла повною мірою захистити права і свободи людини та громадянина, побудувати державу на засадах демократії, соціальної рівності та верховенства права. З цього приводу неодноразово приймалися концептуальні документи відповідними органами державної влади, які пропонувалися органами суддівського самоврядування та громадськими організаціями [1, с. 71].

Метою реформування судової системи є створення такої системи судової влади, яка б відповідала б принципам правової держави. Тим самим, наша держава взяла на себе зобов'язання забезпечити умови для ефективного застосування влади, здатної справедливо вирішити будь-яку соціально значущу справу, що має юридичні наслідки.

Для проведення вдалої судової реформи, на нашу думку, доцільно ознайомитися із напрацьованими і випробуваними на практиці європейськими стандартами, провідними з яких є:

- абсолютна незалежність судової гілки влади від політикуму;
- можливість звільнення суддів з посади лише у разі допущення ними серйозних порушень;
- порядок проведення атестація не повинен перешкоджати реалізації права громадян на судовий захист.

Науково-теоретичне обґрунтування проведення судової реформи в Україні, її позитивних та негативних наслідків вкрай необхідне для ефективного реформування та

розбудови судової системи України у відповідності до міжнародних стандартів, адже аналіз сучасних новел судової реформи в Україні дає підстави говорити про її суперечливість, неоднозначність та необґрунтованість.

На наш погляд, недоцільною є пропозиція щодо зміни терміну «правосуддя» терміном «судочинство». Між цими поняттями є суттєва та змістовна різниця. Судочинство – це повний процес провадження по справі, тобто безпосередня діяльність судів щодо розгляду і вирішення справ у порядку, встановленому процесуальним законодавством, а правосуддя - це розгляд у судових засіданнях справ і вирішення їх по суті.

Окрім того, актуальним питанням судової реформи, яке з високою вірогідністю негативно вплине на судову систему, постає питання зміни обсягу юрисдикції судів. Запропонований спосіб закладає ризики обмеження права на судовий захист та «штучного» виведення з-під сфери судового контролю правовідносин у окремих сферах.

Поза увагою реформаторів залишається низка важливих питань. Перше з них – зниження навантаження на суд першої інстанції. Саме зазначені судові органи є фундаментом судової системи в будь-якій державі. Суди першої інстанції розглядають масу несуттєвих спорів та взагалі безспірних.

Законопроект «Про внесення змін до деяких законів України щодо удосконалення окремих положень законодавства з питань судоустрою і статусу суддів» [2], на думку експертів негативно вплине на судову систему і потребує істотного доопрацювання [3].